

Kázání v neděli 17. srpna 2025 (autor: br. farář Petr Pivoňka, upravil O. B.)

Marek 2, 1–12: *Když se po několika dnech vrátil do Kafarnaum, proslechlo se, že je doma. Šlo se tolik lidí, že už ani přede dveřmi nebylo k hnutí. A mluvil k nim. Tu k němu přišli s ochrnutým; čtyři ho nesli. Protože se pro zástup nemohli k němu dostat, odkryli střechu tam, kde byl Ježíš, prorazili otvor a spustili dolů nosítka, na kterých ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam někteří ze zákoníků a v duchu uvažovali: „Co to ten člověk říká? Rouhá se! Kdo jiný může odpouštět hříchy než Bůh?“ Ježíš hned svým duchem poznal, o čem přemýšlejí, a řekl jim: „Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ochrnutému: „Odpouštějí se ti hříchy,“ anebo říci: „Vstaň, vezmi své lože a chod?“ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasli a chválili Boha: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“*

Milí přátelé v Kristu,

jsou různá ochrnutí, ochromení. Jsou ochrnutí svalů a končetin. Ale také vůle, vztahů, víry, naděje. Našli bychom toho dost, co ochromuje. Duši, ducha, a tím i celkově člověka. Třeba smutek, zármutek, ztráta někoho. Zklamání, ztráta důvěry ochromují. Nebo úzkost a strach. Jistě vážná nemoc, zvláště psychická nemoc. Ale taky obvinění, výčitky ochromují, svazují.

A ono to dost často jedno s druhým souvisí. Když ti čtyři přátelé udělali díru ve střeše a spustili ochrnutého před Ježíše, řekl něco dost zvláštního a překvapivého: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Naznačuje tím snad Ježíš to, co bylo tehdy rozšířeným míněním, a ještě dnes se to občas objeví, že ta nemoc je trestem za něčí hříchy? To rozhodně ne! Ale je v tom náznak skutečnosti, že nemoc může mít hlubší příčiny a souvislosti. Když tady Ježíš mluví o hříchu, mohli bychom říct, že hřích působí vztahové a duchovní ochromení člověka. Hřích nás ochromuje zevnitř, v jádru naší bytosti.

Ale Ježíš říká: odpouštějí se ti hříchy. Rozvazuje se to, čím jsi vnitřně svázán. Uzdravuje se to, čím jsi v srdci a duši ochromen. Boží vůlí, láskou a mocí. Takže: když Ježíš říká ochrnutému: Synu, odpouštějí se ti hříchy, vidí, kde je jádro jeho nemoci. Co ten člověk opravdu bytostně potřebuje. Ježíš uzdravuje nemoci v jejich jádru. Boží láskou, smířením, odpuštěním z Boží strany. „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Doslova říká Ježíš „dítě“. Jsi Boží dítě. Nebeský Otec tě z toho vnitřního ochromení a svázání osvobozuje. Nejhorší nemocí vůbec zřejmě není žádná z nemocí těla. Možná že nejhorší nemocí je nesmířenost – s Bohem, a tím i se svým životem. Nesmířenost ochromuje víru i možnost uzdravení. Ježíš přináší smíření z Boží strany, osvobození od všeho, co nás vzdaluje zdroji života i zdraví.

Ježíš ovšem naráží také na lidskou nesmířitelnost. Taky někdy na něco, co člověka vnitřně blokuje i vůči Boží milosti. A taky – jak slyšíme – na podezření a nedůvěru, jestli se s tím odpuštěním hříchů nerouhá Bohu. Jestli nesahá troufale do toho, co je jen Boží věc. Anebo jestli je opravdu skutečné to, co zvěstuje – totiž to odpuštění hříchů.

Ježíš tenkrát svým duchem poznal, že ti přítomní židovští teologové a právníci o něm takhle s podezřením uvažují. A proto je oslovil tou zvláštní otázkou, která čtenáře vždycky znovu zarazí. Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ochrnutému „Odpouštějí se ti hříchy“ nebo říci: „Vstaň, vezmi své lože a chod?“ Zřejmě je tím provokoval, aby se rozhodli, za koho jej skutečně považují. Protože odpověď záleží

právě na tom. Jestli ho někdo považuje jen za jednoho ze zázračných léčitelů. Anebo mu uvěří?

Že je tím, kdo skutečně přináší Boží odpuštění a smíření – a to tak reálně a v takové síle, že se člověk ochrnutý dokáže postavit opět na vlastní nohy. Abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy – řekne ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ Ježíš vrací zchromlému člověku sílu, aby se vzchopil, zvedl, měl novou chuť do života. Aby se vrátil domů – do života ve společenství svých blízkých.

A ta síla, kterou se chromý postavil na nohy, když Ježíši uvěřil, je v odpuštění hříchů. Ve smíření. V navrácení člověka k jeho jedinečné hodnotě Božího dítěte. On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech, takže všichni žasli a chválili Boha: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“ To bychom mohli říct i my: Něco takového jsme ještě neviděli.

Ale může se stát něco takového i dnes? Třebas ne tak náhle, a tak očividně, aby všichni žasli. Ale jestli je Syn člověka – Ježíš – vzkříšeným Synem Božím... pak víra, že má moc odpouštět hříchy a dává smíření, pozvedá! Duši, ducha i tělesně. Staví člověka znovu na vlastní nohy – takže je schopen to, co mu dosud připomínalo jeho bezmoc, vzít a nést to.

Ale neměli bychom zapomenout, kde to postavení chromého na nohy začalo. U těch čtyř, co ho přinesli před Ježíše. Mohli být z jeho rodiny. Známí nebo přátelé. Nebo je chromý prostě o to požádal. Nevíme. Všechno je otevřené a možné. Možná záměrně. Třeba abychom zaslechli, že se nás ten příběh taky může nějak osobně týkat? Že v něm také jsme nebo můžeme být jako jeho aktéři?

Jasněji je popsáno, co ti čtyři pro toho ochromeného udělali. Nezalekli se překážek. Nenechali se odradit. Našli, ano udělali si cestu, aby chromého spustili až před Ježíše. Nestyděli se přitom riskovat, rušit, vzbudit třeba i negativní reakce. Když šlo o pomoc. Ti čtyři jsou bližní, kteří tohle všechno dělají taky s tím, že sami na lidské neštěstí nestačí. Možná to s ním už zkusili jinde a nepomohlo to. Každopádně u Ježíše je šance, naděje na uzdravení. Ježíš jim všem za tu vynalézavou námahu stojí.

A co na to Ježíš? Ježíš v tom uviděl jejich víru. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Jakou víru Ježíš uviděl? Víru beze slov, projevující se činem solidarity a přátelství. Víru, vědomou si svých mezí, ale poháněnou důvěrou v moc Boží, která dokáže víc. Víru, která nese břemena druhého, nese druhého před Krista.

Slyšíme, že Ježíš tuhle přátelskou víru vidí. To zní povzbudivě a nadějně. I pro nás do našich dní. Jistě, druhého nemůžeme přivést nebo přinést ke Kristu, když by on sám nechtěl. Možná nás tohle právě někdy unavuje a trápí – že dotyčný nechce nebo nějak nemůže tu naši konkrétní pomoc směrem ke Kristu přijmout. A přece, je tu cesta, k níž nás Pán Ježíš povzbuzuje. Když říká, že je to víra, která dokáže nést druhého k němu a spustit ho až před něho.

A my víme, že taková víra má jeden zvláštní nástroj pomoci. Zvláštní možnost, jak nést druhého ke Kristu nenásilně a přímo. Modlitby – aby Ježíš učinil to, co my nemůžeme. I v tom nám ti čtyři mohou být podnětem. Že Ježíši Kristu netřeba říkat, co má pro toho nemocného udělat. On sám to ví nejlíp, co potřebuje. Stačí ho před něj společně v modlitbách spustit. Možná spíš opakovaně spouštět. A když přece věříme, že Ježíš Kristus žije a chce nám být na blízku a mezi námi – nemůže snad i dnes někdo, na kom nám záleží, uslyšet: „Synu, dcero, odpouštějí se ti hříchy: Vstaň...“ ?